

РЕШЕНИЕ

№ 17221

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9206** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата.

Образувано е по жалба на Ц. Р. С., ЕГН: [ЕГН] против ЗПАМ № GRAM-1333552/26.07.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ Пещера, с която на оспорващия е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б.,б“ от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че ЗПАМ е издадена при неясни фактически констатации и при липса на фактически основания за издаването ѝ, както и при липса на мотиви. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендира разноски.

В с. з. жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът - мл. автоконтрольор при ОПП РУ Пещера, редовно уведомен, не се явява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

От фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – ЗППАМ № ГРАМ-1333552/26.07.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ Пещера, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на Ц. С.. Било отнето СУМПС. От данните по делото се установява, че на Ц. С. е съставен АУАН сер. ГА № 3366598/25.07.25 г. за това, че на същата дата в 08.11 ч., на път 2-37, в района на 169 км. Посока С., управлява товарен автомобил Г. У. С. с рег. [рег.номер на МПС] собственост н Т. Г. от [населено място], като при извършената проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 5000 – АРСД-018, като бил отчетен положителен резултат за амфетамин. Издаден му е и талон за медицинско изследване № 270094 за ФСМП Пещера.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, който е подписан от жалбоподателя с възражение, че не е употребявал наркотици. В оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Видно от заповед №8121з-1632/02.12.21 г. МВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл.171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП.

По делото е постъпило и прието като доказателство писмо от РП П. с приложена към него заверено копие от химико-токсикологична експертиза по пр. Пр. №4618/25г. По досъдебно поризводство № 175/25г. По описа на РУ Пещера.

Правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.,„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед съдът приема за доказано, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по

чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС С., е управлявал МПС под въздействието на наркотични вещества - амфетамин. Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, не е установена по надлежен ред, а именно - управлението на МПС под въздействието на наркотични вещества.

От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчел положителен резултат за амфетамин. На нарушителя бил и издаден талон за медицинско изследване. Взета е кръвна проба, която е била изпратена за изследване във връзка с образуваното досъдебно производство. Установи се от събраните по делото доказателства - извършената съдебнотоксикологична експертиза от 14.01.2026г., че от извършените изследвания на кръвна проба и урина не се установява наличие на наркотични вещества.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП. АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Констатациите на административния орган, обаче са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения акт. Предвид фактите, които се установяват от приобщените по делото доказателства съдът приема, че неправилно спрямо С. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Описаната в АУАН фактическа обстановка не се потвърждава от приобщените по делото доказателства. С оглед твърденията в жалбата за неправилна преценка от страна на контролните органи на действителната фактическа обстановка, съдът счита, че от събраните по делото доказателства се опровергават описаните факти и обстоятелства в АУАН и НП.

Процесната ПАМ се прилага при наличие на извършена административно нарушение, твърдяното административно нарушение, оспорващият не се доказва да е реализирал, поради което е напълно основателно възражението му в този аспект. Така постановеният акт се явява издаден при

неизяснена фактическа обстановка и недоказаност на твърдяното нарушение.
По изложените съображения жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноси, като такива са сторени в размер на 531.74 евро.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Р. С., ЕГН: [ЕГН] - ЗППАМ № ГРАМ-1333552/26.07.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ Пещера, с която на оспорвания е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б.,б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР П. да заплати на Ц. Р. С., ЕГН: [ЕГН] сумата от 531.74 евро разноси по делото.

Решението е окончателно.